कथा धिष्ठाने शुद्धपटो नाम रजकः प्रतिवसति स्म। तस्य च गर्दभ एको
॥७॥ ऽस्ति। सो ऽपि घासाभावादतिदुर्बलतां गतः। अथ तेन रजकेनाट
व्यां परिभ्रमता मृतव्याघ्रो दृष्टः। चिन्तितं च। अहो शोभनमापतितं।
अनेन व्याघ्रचर्मणा प्रतिच्छाद्य रासभं रात्रौ यवक्षेत्रेषूत्सृजामि। येन
५ व्याघ्रं मत्वा समीपवर्तिनः क्षेत्रपाला एनं न निःकासयिष्यन्ति। तथा
नुष्ठिते रासभो यथेच्छया यवभक्षणं करोति। प्रत्यूषे भूयो ऽपि रजकः
स्वाश्रयं नयति। एवं गच्छता कालेन स रासभः पीवरतनुर्जातः।
कृच्छ्राद्बन्धनस्थानमपि नीयते। अथान्यस्मिन्नहनि स मदोद्धतो दूरा
द्रासभीशब्दमशृणोत्। तच्छ्रवणमात्रेणैव स्वयं शब्दयितुमारब्धः।
१० अथ ते क्षेत्रपाला रासभो ऽयं व्याघ्रचर्मप्रतिच्छन्न इति ज्ञात्वा लगड
शरपाषाणप्रहारैस्तं व्यापादितवन्तः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

सुगुप्तं रक्षमाणो ऽपि दर्शयन् दारुणं वपुः।
व्याघ्रचर्मप्रतिच्छन्नो वाक्कृते रासभो हतः ॥५३॥

अथैवं तेन सह वदतो मकरस्य जलचरेणैकेनागत्याभिहितं। भो
१५ मकर त्वदीया भार्यानशनोपविष्टा त्वयि चिरयति प्रणयाभिभवाद्विपन्ना।
एवं तद्वज्रपातसदृशवचनमाकर्ण्यातीव व्याकुलितहृदयः प्रलपितमेवं
चकार। अहो किमिदं सञ्जातं मे मन्दभाग्यस्य। उक्तं च।

माता यस्य गृहे नास्ति भार्या च प्रियवादिनी।
अरण्यं तेन गन्तव्यं यथारण्यं तथा गृहं ॥५४॥

२० तन्मित्र क्षम्यतां मया ते ऽपराधः कृतः। सम्प्रत्यहं तु स्त्रीवियोगाद्वि
श्वानरप्रवेशं करिष्यामि। तच्छ्रुत्वा वानरः प्रहसन् प्रोवाच। भो ज्ञा
तस्त्वं मया प्रथममेव यत् त्वं स्त्रीवश्यः स्त्रीजितश्च। साम्प्रतं च प्रत्ययः
सञ्जातः। तन्मूढ आनन्दे ऽपि जाते त्वं विषादं गतः। तादृग्भार्यायां
मृतायामुत्सवः कर्तुं प्रयुज्यते। उक्तं च यतः।

२५ या भार्या दुष्टचारित्रा सततं कलहप्रिया।